

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 140/2011-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. apríla 2011 predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., B., vedené pod sp. zn. Rvp 758/2011, sp. zn. Rvp 768/2011, sp. zn. Rvp 769/2011 a sp. zn. Rvp 770/2011, zastúpenej Advokátskou kanceláriou H., spol. s r. o., B., konajúcou prostredníctvom konateľa a advokáta Mgr. J. H., vo veci namietaného porušenia jej práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 43 CoE 61/2010-35 z 21. decembra 2010, č. k. 16 CoE 301/2010-32 z 30. novembra 2010, č. k. 17 CoE 274/2010-45 z 29. novembra 2010 a č. k. 12 CoE 254/2010-48 zo 14. decembra 2010 a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., vedené pod sp. zn. Rvp 758/2011, sp. zn. Rvp 768/2011, sp. zn. Rvp 769/2011 a sp. zn. Rvp 770/2011 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 758/2011.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., o d m i e t a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 31. marca 2011 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorými namieta porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uzneseniami Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) č. k. 43 CoE 61/2010-35 z 21. decembra 2010, č. k. 16 CoE 301/2010-32 z 30. novembra 2010, č. k. 17 CoE 274/2010-45 z 29. novembra 2010 a č. k. 12 CoE 254/2010-48 zo 14. decembra 2010 (ďalej aj „napadnuté uznesenia“).

Zo sťažností a z ich príloh vyplýva, že sťažovateľka sa v rámci svojej podnikateľskej činnosti zaoberá inter alia poskytovaním úverov z vlastných zdrojov. Na základe zmlúv o úvere uzavretých v priebehu augusta 2003 až septembra 2004 (ďalej len „zmluva“) poskytla fyzickým osobám úvery v sume 298,75 € (vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 758/2011), v sume 331,94 € (vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 768/2011), v sume 165,97 € (vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 769/2011) a v sume 663,88 € (vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 770/2011), ktoré spolu s ďalšími poplatkami boli dlžníci povinní vrátiť v 13 dvojtýždenných splátkach (vec vedená pod sp. zn. Rvp 758/2011, sp. zn. Rvp 769/2011, sp. zn. Rvp 770/2011) a v 10 mesačných splátkach (vec vedená pod sp. zn. Rvp 768/2011). Na zabezpečenie úveru bolo účastníkmi zmluvného vzťahu priamo v zmluvách dohodnuté, že splnomocnený zástupca dlžníka, menovite v každej zmluve určený, je oprávnený v prípade, ak dlžník neplní svoje povinnosti, okrem iného podpísať notársku zápisnicu o uznaní dlhu, ktorá má povahu exekučného titulu. Keďže dlžníci neuhradili niekoľko po sebe idúcich splátok, boli v priebehu novembra 2003 až mája 2005 notárom spísané notárske zápisnice, ktoré podpísal v príslušných zmluvách určený splnomocnený zástupca dlžníka.

Vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 758/2011 bol 16. februára 2004 podaný návrh na výkon exekúcie súdnemu exekútorovi, ktorý na základe poverenia udeleného Okresným súdom Revúca (ďalej len „okresný súd“) 8. marca 2004 začal nútený výkon rozhodnutia. Okresný súd uznesením č. k. 3 Er 1752/2008-19 z 8. septembra 2010 exekúciu zastavil, pričom rozhodol aj o trovách exekúcie. Proti tomuto rozhodnutiu okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd č. k. 43 CoE 61/2010-35 z 21. decembra 2010 tak, že potvrdil prvostupňové uznesenie ako vecne a právne správne.

Vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 768/2011 bol 20. júla 2005 podaný návrh na výkon exekúcie súdnemu exekútorovi, ktorý na základe poverenia udeleného okresným súdom 10. októbra 2005 začal nútený výkon rozhodnutia. Okresný súd uznesením č. k. 4 Er 2130/2008-19 z 29. júna 2010 exekúciu zastavil, pričom rozhodol aj o trovách exekúcie. Proti tomuto rozhodnutiu okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením č. k. 16 CoE 301/2010-32 z 30. novembra 2010 tak, že potvrdil prvostupňové uznesenie ako vecne a právne správne.

Vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 769/2011 bol 21. júla 2004 podaný návrh na výkon exekúcie súdnemu exekútorovi, ktorý na základe poverenia udeleného okresným súdom 23. novembra 2004 začal nútený výkon rozhodnutia. Okresný súd uznesením č. k. 4 Er 1874/2008-24 z 31. mája 2010 exekúciu zastavil, pričom rozhodol aj o trovách exekúcie. Proti tomuto rozhodnutiu okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením č. k. 17 CoE 274/2010-45 z 29. novembra 2010 tak, že potvrdil prvostupňové uznesenie ako vecne a právne správne.

Vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 770/2011 bol 4. mája 2004 podaný návrh na výkon exekúcie súdnemu exekútorovi, ktorý na základe poverenia udeleného okresným súdom 23. novembra 2004 začal nútený výkon rozhodnutia. Okresný súd uznesením č. k. 4 Er 1865/2008-35 z 31. mája 2010 exekúciu zastavil, pričom rozhodol aj o trovách exekúcie. Proti tomuto rozhodnutiu okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením tak, že potvrdil prvostupňové uznesenie č. k. 12 CoE 254/2010-48 zo 14. decembra 2010 ako vecne a právne správne.

Podľa názoru sťažovateľky napadnutými uzneseniami krajského súdu a postupom súdov, ktorý im predchádzal, „...boli porušené... jeho základné práva a slobody vyplývajúce z článku 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd... v príčinnej súvislosti s vyššie uvedeným porušením práva na spravodlivý proces boli... porušené aj základné práva a slobody sťažovateľa vyplývajúce z 1 Dodatkového protokolu...“. V ďalšom sťažovateľka interpretovala čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu, poukázala na konkrétne rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva a ústavného súdu a v podstatnom uviedla, «...že pojem „spravodlivosť konania“ v súlade s čl. 6 ods. 1 Dohovoru v sebe zahrnuje už vyššie uvedený princíp rovnosti zbrání a kontradiktórnosti...“. V tomto ohľade vyčítala okresnému súdu, „...že z vlastného podnetu, tj. bez podnetu exekútora, sťažovateľa alebo povinného, zahájil konanie na zastavenie exekúcie, pričom pred zahájením tohto konania neposkytol priestor účastníkom exekučného konania vyjadriť sa k zahájeniu konania o zastavení exekúcie...“. Podľa názoru sťažovateľky „...tým, že súd zasiahol do vykonávacieho konania tak, že exekučné konanie bez ďalšieho zastavil, porušil právo sťažovateľa vlastniť majetok a pokojne užívať majetok v zmysle Protokolu 1 Dohovoru“.

Sťažovateľka na základe uvedeného navrhla, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví porušenie jej práva „na spravodlivý proces vyplývajúce z článku 6 ods. 1... dohovoru ... a na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu...“ napadnutými uzneseniami krajského súdu, zruší napadnuté uznesenia, veci vráti na ďalšie konanie a prizná jej primerané finančné zadosťučinenie, ako aj náhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom alebo rozhodnutím všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 299/07).

Sťažovateľka v sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy adresovaných ústavnému súdu vyjadruje svoje výhrady proti uzneseniam krajského súdu č. k. 43 CoE 61/2010-35 z 21. decembra 2010, č. k. 16 CoE 301/2010-32 z 30. novembra 2010, č. k. 17 CoE 274/2010-45 z 29. novembra 2010 a č. k. 12 CoE 254/2010-48 zo 14. decembra 2010, ktorými podľa jej názoru došlo k neprípustnému zásahu do jej práva na spravodlivé súdne konanie tým, že krajský súd potvrdil zastavenie už prebiehajúceho exekučného konania bez toho, aby sa sťažovateľka mala možnosť k tomu vyjadriť, čím súčasne malo

dôjsť aj k neprípustnému zásahu do jej práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu, keďže v dôsledku zastavenia exekučného konania malo byť z exekúcie oprávnenej sťažovateľke upreté právo na vrátenie majetku od povinných.

II. 1 K spoločnému prerokovaniu vecí

Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha vecí to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“).

V zmysle § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie vecí, ktoré sa uňho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov.

Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP.

S prihliadnutím na obsah sťažností vedených ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 758/2011, sp. zn. Rvp 768/2011, sp. zn. Rvp 769/2011 a sp. zn. Rvp 770/2011 a z tohto obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť uvedených sťažností a taktiež prihliadajúc na totožnosť v osobe sťažovateľky a krajského súdu, proti ktorému tieto sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd uplatniac citované právne normy tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto uznesenia.

Predmetom sťažností je namietané porušenie práva sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutými uzneseniami krajského súdu, ktorými potvrdil uznesenia prvostupňových súdov o zastavení exekúcie v zásade z dôvodu, že exekúciu nemožno vykonať pre vadu exekučného titulu – notárskej zápisnice (a to nedostatku riadneho splnomocnenia predchádzajúceho jej spísaniu).

II.2 K namietanému porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu č. k. 43 CoE 61/2010-35 z 21. decembra 2010, č. k. 16 CoE 301/2010-32 z 30. novembra 2010, č. k. 17 CoE 274/2010-45 z 29. novembra 2010 a č. k. 12 CoE 254/2010-48 zo 14. decembra 2010

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Pri rozhodovaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd štandardne poukazuje na svoje postavenie vymedzené v čl. 124 ústavy, z ktorého vyplýva, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), ale súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.). O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákona všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

Ústavný súd v danom prípade považoval za potrebné zaujať stanovisko k zásadnému právnomu problému nastolenému v sťažnostiach sťažovateľky, ktorý spočíva v tom, či

krajský súd rozhodujúci v rámci exekučného konania o odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu, ktorým bola exekúcia zastavená, má (obdobne ako prvostupňový súd) právomoc skúmať v tomto štádiu konania prípustnosť exekúcie z hľadiska relevantnosti exekučného titulu (notárskej zápisnice).

Podľa § 58 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“) exekúciu možno zastaviť na návrh alebo aj bez návrhu. Zatiaľ čo dôvody, na základe ktorých všeobecný súd obligatórne zastaví exekúciu (§ 57 ods. 1 Exekučného poriadku) alebo na základe ktorých fakultatívne pristúpi k takémuto rozhodnutiu (§ 57 ods. 2 Exekučného poriadku), podrobne upravuje Exekučný poriadok, ustanovenie okamihu, kedy tak má alebo môže urobiť, nie je explicitne ustanovený. Z uvedeného je potrebné vyvodiť záver, že všeobecný súd rozhodne o zastavení exekúcie kedykoľvek v priebehu konania, len čo zistí, že sú dané dôvody na ukončenie núteného vymáhania pohľadávky. To znamená, že všeobecný súd je povinný v priebehu celého exekučného konania ex officio skúmať, či sú splnené všetky predpoklady na vedenie takéhoto konania. Jedným z týchto predpokladov je aj relevantný exekučný titul. Bez jeho existencie nemožno exekúciu vykonať. Krajský súd ako súd odvolací napadnutými uzneseniami potvrdil rozhodnutia okresného súdu o zastavení exekučného konania ako vecne správne s poukazom na príslušné ustanovenia Exekučného poriadku.

Krajský súd v napadnutých rozhodnutiach potvrdil uznesenia okresného súdu ako vecne správne v súlade s § 219 ods. 1 OSP. Krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia č. k. 43 CoE 61/2010-35 z 21. decembra 2010 okrem iného uviedol: *„Odvolací súd k záverom súdu prvého stupňa o neplatnosti dohody o plnomocenstve v zmluve o úvere uzavretej medzi oprávneným ako veriteľom a povinným ako dlžníkom dňa 27. 08. 2003, na základe ktorej mal byť splnomocnený advokát Mgr. T. K. na zostupovanie povinného v rozsahu, uvedenom v tomto splnomocnení dodáva, že povinný už pri uzatváraní zmluvy o úvere nemal možnosť voľby výberu zástupcu, pretože v zmluve bola použitá už predtlač, ktorá obsahovala meno splnomocnenca Mgr. T. K., teda už dopredu bola určitá osoba*

predurčená, že bude konať za povinného, čo spochybňuje základný predpoklad pri udelení plnej moci a to, že splnomocnenec bude jednoznačne hájiť záujem povinného, ako aj slobodnú voľbu pri voľbe svojho splnomocnenca. Zastúpenie na základe plnomocenstva v zmluve o úvere vzniklo súčasne s uzavretím zmluvy o úvere, teda v čase, keď žiadny dlh neexistoval. Ak v čase uzavretia zmluvy o úvere a v čase splnomocnenia Mgr. T. K. neexistoval dlh a nebola známa ani jeho výška, povinný v tomto čase nemohol realizovať svoje právo dlh uznať a taktiež nemohol splnomocniť Mgr. T. K. na takéto právo. Nie je prípustné, aby sa niekto vzdal práva, ktoré môže vzniknúť až v budúcnosti, preto takáto dohoda je neplatná podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Na základe uvedených skutočností uznanie dlhu a aj súhlas s vykonateľnosťou notárskej zápisnice sú právne úkony, ktoré splnomocnený zástupca povinného urobil v rozpore so záujmami povinného, tieto právne úkony svojim účelom odporovali zákonu, a preto sú v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka absolútne neplatné.“.

Podľa odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu č. k. 16 CoE 301/2010-32 z 30. novembra 2010 „*Uznať záväzok alebo uznať dlh je právom dlžníka, ktoré v budúcnosti realizovať môže, ale aj nemusí. Záleží to od rôznych okolností, ktoré nastanú až v budúcnosti. V zmysle citovaného ustanovenia, ktoré má kogentnú povahu, nie je prípustné, aby sa niekto vzdal práva, ktoré môže vzniknúť až v budúcnosti. Takáto dohoda je neplatná podľa § 39 OZ. Právo, ktoré môže v budúcnosti vzniknúť, je právom, ktoré v čase uzavretia dohody nie je ešte známe a nemožno s nim disponovať. Ak v čase uzavretia zmluvy o splnomocnení nebola známa výška záväzku, nemohol povinný realizovať svoje právo dlh uznať alebo nie. Potom ani nemohol splnomocniť tretiu osobu na takýto úkon. Preto je splnomocnenie obsiahnuté v zmluve o úvere neplatným právnym úkonom. Odvolací súd dospel k záveru o neplatnosti udeleného plnomocenstva, čoho nezvratným následkom je i neplatnosť samotnej notárskej zápisnice. ...*

Odvolací súd konštatoval neplatnosť notárskej zápisnice ako právneho úkonu z dôvodu nedostatku riadneho plnomocenstva predchádzajúceho jej spísaniu, čo v konečnom dôsledku znamená i nevykonateľnosť notárskej zápisnice, ako exekučného titulu (tak ako konštatoval okresný súd v uznesení napadnutom odvolaní). Pokiaľ je notárska

zápisnica absolútne neplatným právnym úkonom, nemôže ani nadobudnúť účinky vykonateľnosti, a teda nemôže byť spôsobilým exekučným titulom.“.

Podľa odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu č. k. 17 CoE 274/2010-45 z 29. novembra 2010 *„Odvolací súd sa stotožňuje s názorom prvostupňového súdu, že plnomocenstvo udelené povinnou Mgr. T. K. priamo v zmluve o úvere nie je platným právnym úkonom, preto substitučne splnomocnený Mgr. B. Ž. nemohol pred notárom platne vyhlásiť uznanie záväzku z úverovej zmluvy a súhlasiť s vykonateľnosťou notárskej zápisnice v mene povinnej a to pre rozpor záujmov zástupcu a zastúpenej v zmysle § 22 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Uvedený rozpor spočíva v tom, že právny zástupca povinnej, ktorý by mal povinnú pri uznaní dlhu a spísaní notárskej zápisnice zastupovať, bol určený priamo v zmluve o úvere veriteľom, čo znamená, že Mgr. T. K. si ako svojho zástupcu povinná na základe svojej vôle nevybrala.*

V dôsledku neplatného plnomocenstva podľa § 39 Občianskeho zákonníka je neplatné aj vyhlásenie Mgr. B. Ž. pred notárkou JUDr. J. K.

Z uvedeného vyplýva, že predmetná notárska zápisnica nespĺňa podmienky materiálne vykonateľného exekučného titulu, keďže ho bola spísaná na základe absolútne neplatného právneho úkonu Postup okresného súdu, ktorý exekúciu zastavil bol preto správny.“.

Podľa odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu č. k. 12 CoE 254/2010-48 zo 14. decembra 2010 *„Uznať dlh alebo záväzok je právom dlžníka, ktoré v budúcnosti môže realizovať, ale aj nemusí, pretože závisí od okolností, ktoré nastanú až v budúcnosti. Z citovaného ustanovenia Obchodného zákonníka vyplýva, že nie je prípustné, aby sa niekto vzdal práva, ktoré môže vzniknúť až v budúcnosti. Uvedená dohoda je neplatná s poukazom na ustanovenie § 39 OZ. Právo, ktoré môže vzniknúť v budúcnosti je právom, ktoré v čase uzatvorenia dohody nie je ešte známe a nemožno ním disponovať. Ak teda v čase uzatvorenia zmluvy o splnomocnení neexistoval dlh a nebola známa ani jeho výška, povinný potom v tom čase nemohol ani realizovať svoje právo uznať dlh alebo ho neuznať. Z tohto dôvodu potom nemohol povinný splnomocniť advokáta Mgr. T. K. na uvedené právo.*

Krajský súd vzal do úvahy tiež rozpor záujmov povinného a jeho zástupcu. V danom prípade je zrejmé, že povinný pri uzatváraní zmluvy nemal možnosť voľby právneho zástupcu, pretože ako vyplýva z obsahu spisu ako aj ďalších spisov oprávneného z rovnakého právneho dôvodu, zmluva o úvere ako predtlač, ktorú používali pri uzatváraní zmlúv mandatári, obsahuje už meno splnomocnenca Mgr. T. K. Z tohto dôvodu ak oprávnený postupoval uvedeným spôsobom a dopredu určil osobu, ktorá bude oprávnená konať za povinného, bola spochybnená podstata a základný predpoklad udelenia plnej moci v tom, že splnomocnenec by hájil záujmy povinného, keďže ide o osobu, ktorá pri spisovaní predtlače zmluvy o úvere bola v kontakte s oprávneným a mala zastávať jeho záujem. Z tohto dôvodu ak zmluvné zastúpenie v danom prípade je neplatný právny úkon, nemohol potom Mgr. T. K. svojim konaním uznať dlh povinného čo do dôvodu aj jeho výšky a ani za povinného súhlasiť s vykonateľnosťou notárskej zápisnice. ...

V predmetnom prípade notárska zápisnica bola spísaná len so zástupcom povinného. Z tohto dôvodu, ako vyplýva z vyššie uvedeného, notárska zápisnica nezodpovedá požiadavkám, ktoré na notársku zápisnicu ako na spôsobilý exekučný titul kladie ustanovenie § 41 ods. 2 písm. c) EP. Krajský súd mal za to, že zmluva uzatvorená medzi povinným a Mgr. T. K. podľa § 31 O je absolútne neplatná. Z uvedeného dôvodu nieje daný ďalší predpoklad na to, aby notárska zápisnica mohla byť spôsobilým exekučným titulom, a to súhlas povinného s vykonateľnosťou notárskej zápisnice.“

Ústavný súd v nadväznosti na uvedené poukazuje aj na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), ktorý v rozsudku z 27. januára 2007 vydanom pod sp. zn. 3 Cdo/164/1996 publikovanom v Zbierke stanovísk a rozhodnutí pod č. R 58/1997 uviedol, že „súdna exekúcia môže byť nariadená len na základe titulu, ktorý je vykonateľný po stránke formálnej a materiálnej. Ak bude exekúcia podľa titulu, ktorý tieto požiadavky nespĺňa, aj napriek tomu nesprávne nariadená, musí byť v každom štádiu konania i bez návrhu zastavená.“

Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že napadnuté uznesenia krajského súdu nezasahujú neprípustným spôsobom do práva sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Právo na spravodlivé súdne konanie v zmysle

čl. 6 ods. 1 dohovoru nemôže byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecné súdy nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami účastníka konania. Navyše treba uviesť, že z pohľadu ústavného súdu nemožno skutkové a právne závery krajského súdu považovať za arbitrárne, zjavne neopodstatnené alebo vydané v rozpore s platnou právnou úpravou.

Po oboznámení sa s obsahom napadnutých uznesení krajského súdu ústavný súd konštatuje, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia Exekučného poriadku a zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval ústavne konformným spôsobom, pričom jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj legitímne a z ústavného hľadiska akceptovateľné.

V súvislosti so sťažovateľkiným prejavom nespokojnosti s napadnutým rozhodnutím krajského súdu ústavný súd konštatuje, že obsahom práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenie základných práv (m. m. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti v časti týkajúcej sa namietania porušenia práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými uzneseniami krajského súdu sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

II.3 K namietanému porušeniu práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu uznesením krajského súdu č. k. 43 CoE 61/2010-35 z 21. decembra 2010, č. k. 16 CoE 301/2010-32 z 30. novembra 2010, č. k. 17 CoE 274/2010-45 z 29. novembra 2010 a č. k. 12 CoE 254/2010-48 zo 14. decembra 2010

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická osoba alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou

verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

Predchádzajúce ustanovenie však nebráni právu štátu prijímať zákony, ktoré považuje za nevyhnutné, aby upravil užívanie majetku v súlade so všeobecným záujmom alebo zabezpečil platenie daní alebo iných poplatkov alebo pokút.

V súvislosti s namietaným porušením práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu ústavný súd považuje predovšetkým za potrebné poukázať na svoju stabilizovanú judikatúru, súčasťou ktorej je aj právny názor, podľa ktorého všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým nepochybne patrí aj právo podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ak toto porušenie nevyplynie z toho, že všeobecný súd súčasne porušil aj ústavnoprosesné princípy postupu vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. z čl. 6 dohovoru. Keďže ústavný súd nezistil porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, nemohlo dôjsť ani k porušeniu sťažovateľkou označeného práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu. V opačnom prípade by sa ústavný súd stal opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom nahradzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré je základom na to, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumpcia pod príslušné právne normy (obdobne napr. II. ÚS 71/07, III. ÚS 26/08, IV. ÚS 82/09, III. ÚS 103/2010).

Ústavný súd navyše po preskúmaní napadnutých uznesení krajského súdu dospel k záveru, že z odôvodnenia napadnutých uznesení krajského súdu nemožno vyvodit' nič, čo by signalizovalo, že nimi došlo k neprípustnému zásahu do práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu, keďže krajský súd v posudzovaných prípadoch ústavne konformným spôsobom interpretoval a aplikoval príslušné právne normy a rozhodol v zmysle ustálenej judikatúry formulovanej najvyšším súdom.

Ústavný súd konštatuje, že z tohto dôvodu nie je ani taká príčinná súvislosť medzi napadnutými uzneseniami krajského súdu a právom podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ktorá by zakladala možnosť vysloviť porušenie tohto práva po prijatí sťažností na ďalšie konanie. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní sťažností, tieto aj v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnené podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pretože sťažnosti boli odmietnuté ako celok, ústavný súd o ďalších návrhoch sťažovateľky uplatnených v sťažnostiach nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. apríla 2011